

РЕШЕНИЕ

№ 7234

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 07.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9667** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Е. /А. Е./, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Л., срещу заповед № 5364з-2622 от 12.10.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, с която е продължено принудителното му настаняване в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) с шест месеца, считано от 12.10.2022 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка (ПАМ), но не по-късно от 12.02.2023 г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради необоснованост, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че нежеланието му да напусне доброволно Р България, не следва да се квалифицира като отказ за съдействие или възпрепятстване изпълнението на ПАМ, доколкото така изразява личното си мнение. Намира, че заповедта е незаконосъобразна и поради факта, че липсват доказателства, че забавянето при получаването на необходимите за пътуване документи би могло да бъде преодоляно в рамките на следващите 6 месеца. Органът не е изложил конкретна алтернатива, чрез която съществуващата пречка да бъде

преодоляна. Счита, че е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8, т. 5 ЗЧРБ, респ. чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО и продължаването на задържането се явява неоправдана репресия. Моли съда да отмени заповедта за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ и да разпорежи освобождаването му. Алтернативно моли съда да измени административния акт като определи по - кратък срок за принудително настаняване.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., който пледира за отмяна на оспорения акт.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, изпраща административната преписка по издаване на заповедта. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и излага подробни доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Представени са писмени доказателства.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не се спори, че на 12.10.2021 г. А. Е. /А. Е./, въз основа на заповед рег. № 5364з-2028 от 12.10.2021г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ - МВР (л. 23 по делото), на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци СДВНЧ, във връзка с организиране изпълнението на наложените му, на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, със заповед рег. № 4537-ПАМ-39/18.03.2021 г. на началника на ГПУ-Ново село (л. 22 по делото) ПАМ - “Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. Видно от приемо-предавателен протокол рег. № 5364р-20032/12.10.2021 г., екз. № 2, заповед № 5364з-2028/12.10.2021 г. е изпълнена, като на същата дата чужденецът е настанен в СДВНЧ-С..

От приложената административна преписка се установява и не е оспорено от жалбоподателя, че същият не разполага с документи за самоличност.

В административната преписка са налице и данни, че във връзка с организиране изпълнението на заповедта от 18.03.2021 г. за налагане на ПАМ, за първи път А. Е. (на същата дата) е бил принудително настанен в СДВНЧ – Любимец. По повод на открито производство по ЗУБ, във връзка с негова молба за международна закрила в Република България, е регистриран в Държавната агенция за бежанците при МС, РПЦ - Х., но като У. Д., [дата на раждане] в М., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН]. На 14.04.2021 г. е освободен от СДВНЧ - Любимец. С решение № УПХ-89/27.04.2021 г. на интервюиращ орган от РПЦ - Х. към ДАБ при МС молбата му е отхвърлена като явно неоснователна. Решението не е обжалвано в законоустановения срок и е влязло в сила.

От писмо изх. № КП-1843/07.10.2021 г. на директора на дирекция „КПМЗ“, ДАБ-МС (л. 27 по делото) се установява, че съответните компетентни органи в Дирекция „Миграция“ са уведомени, за извършването на трансфер на 12.10.2021 г. от Република С. към Република България, на основание чл. 8, ал. 1 от Наредбата за отговорността и

координацията на държавните органи, осъществяващи действия по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, по искане на Република С. за обратно приемане на У. Д. /W. JARNDOUR/, [дата на раждане] , гражданин на М.. Така на 12.10.2021 г. трансферираният чужденец отново е настанен в СДВНЧ - като А. Е. /А. Е./, [дата на раждане] , в Л., гражданин на Л..

Във връзка Предложение рег. № 5364р-7277 от 11.04.2022 г. на началника на отдел „П.-ДМ“ (л. 17 и сл. по делото), съставеното по повод на докладна записка рег. № 5364р-6403 от 31.03.2022 г. (л. 20 и сл. по делото) е издадена заповед с рег. № 5364з-675/11.04.2022 г. на директора на дирекция „Миграция“ – МВР (л. 15 и сл. по делото), с която срокът на принудитено настаняване в СДВНЧ на чужденеца е продължен с шест месеца. От приложената от ответника административна преписка е видно, че предвид изтичане на продължения с шест месеца срок на принудително настаняване, от полицейски инспектор в сектор „ИЧ“ на 07.10.2022 г. е съставена докладна записка рег. № 5364р-21986 (л. 29 по делото). По повод на последната е издаден и оспорената в настоящото производство Заповед № 5364з-2622/12.10.2022 г. на директора на Дирекция "Миграция" при МВР (л. 11 по делото), с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ, до отпадане на обстоятелствата по ал. 6 на чл. 44 от ЗЧРБ, но не повече от шест месеца, считано от 12.02.2023 г. Продължаването на настаняването е извършено с цел обезпечаване изпълнението на Заповед № 4537 ПАМ-39/18.03.2021 г. на началника на ГПУ-Ново село за „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна”. Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата - 12.10.2022 г.

За да мотивира налагането на ПАМ административният орган се е позовал на предложение рег. № 5364р-22312 от 12.10.2022 г., в което е посочено, че чужденецът е настанен в СДВНЧ на 12.10.2021 г. като А. Е. /А. Е./, във връзка със Заповед рег. № 5364з-2028 от 12.10.2021 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ – МВР. Първият престой на чужденеца в СДВНЧ за организиране изпълнението на ПАМ е 28 дни. Отражено е и, че след трансфера му от Република С. към Република България, срокът на принудително настаняване е продължаван веднъж - с 6 месеца. С чужденеца са провеждани многократно беседи от служители на дирекция "Миграция", с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но А. Е. категорично отказва да се завърне в родината си и не е попълнил декларация за доброволно завръщане. Във връзка с последното е посочено, че на 08.02.2022 г. в Посолството на Кралство М. в [населено място] е проведена среща, на която от страна на посланика е потвърдено, че ще бъдат издавани документи за пътуване на гражданите на М., които желаят да се завърнат доброволно. В Предложението е прието, че е налице хипотезата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ "възпрепятства изпълнението“ на наложената ПАМ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, като е взето предвид поведението на чужденеца, преминал държавната граница не през определените за това места и липсата на документи и на потвърдена самоличност. Посочено е и, че спрямо чужденеца към момента не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки на чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ. Органът обаче счита, че е налице разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена, видно от докладна записка рег. №

5364p-21192/30.09.2022 г. Изложено е още, че чужденецът няма близки и каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран, няма данни да притежава средства за издръжка, нито е декларирал адрес, на който пребивава. Предвид изтичането на срока за принудително настаняване на 12.10.2022 г., е предложено срокът да бъде продължен.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка, описани в предложението за издаване на обжалваната заповед, както и допълнително представените.

При установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

От отбелязването върху обжалваната заповед се установява, че жалбата до съда е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от адресата на оспорената заповед – лице с правен интерес от оспорването ѝ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция "Миграция", в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 1 във вр. с ал. 10 от ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. От докладна записка рег. № 5364p-21986/07.10.2022 г. (л. 29 по делото) се установява, че на 06.10.2022 г., в съответствие с чл. 26 и чл. 34 от АПК, чужденецът е уведомен за започналото административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното му настаняване в СДВНЧ, за възможността да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище, да направи възражение, да представи нови факти и обстоятелства. Приложена е и собственоръчно подписана от А. Е. декларация, преведена му на разбираем език. Изложени са фактически и правни основания за издаване на заповедта, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364p-22312/12.10.2022 г., за да приеме, че са изпълнени изискванията за мотивиране на акта. В предложението, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца, което е допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г. ОСГК на ВС.

Оспорената заповед съответства на материалния закон. Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед А. Е. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешен срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. В този смисъл, с

оглед че преди това срокът на принудителното настаняване веднъж е продължен с 6 месеца то следва, че продължаването на настаняването с още 6 месеца (съобразно процесната заповед) е в рамките на допустимия по закон срок. Нещо повече, в същата изрично се посочва, че „срокът се продължава до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо чужденеца ПАМ“.

Сходна е уредбата и в чл. 15 (6) Директива 2008/115/ЕО: "Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни". Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза, чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

По делото е установено по несъмнен начин, че А. Е. няма валиден документ за пътуване - не разполага с документи за самоличност, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да напусне доброволно страната. Установено е, че при проведените многобройни беседи чужденецът категорично заявява, че не желае да се завърне в страната на произход. Предвид липсата на съдействие е налице и забавяне в процедурата по получаване на необходимите документи за извеждането му от страната.

Същевременно по делото са ангажирани доказателства за предприети действия от компетентните органи за изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ. Многократно са провеждани разговори с чужденеца с цел да бъде осигурено съдействието му за организиране на извеждането му от България. В Предложение рег. № 5364р-22312/12.10.2022г. е посочено, че предвид установилата се практика, съществува разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена. В тази връзка по делото е представена собственооръчна декларация от 14.10.2022 г. на А. Е. за семейното и имотно състояние и за годишния доход на член от семейството, която установява, че след издаване на процесната заповед от страна на чужденеца е проявено съдействие.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото

са образувани процедури за връщане, може да се укрие. От друга страна в беседите си категорично заявява, че не желае да се върне в страната си на произход.

На следващо място, чужденецът не разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Не е доказано чужденецът да притежава необходимите средства за издръжка на територията на страната. Няма и декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин за времето на престоя му в България. Липсва и искане за замяна на заповедта за принудителното му задържане в СДВНЧ с по-лека мярка като ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване.

Поради изложеното, съдът приема, че към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО. В случая не се установява в периода след издаване на заповедта за настаняването на оспорващия в СДВНЧ да са настъпили факти и обстоятелства, които да опровергават извода на административния орган. Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема също, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция Миграция действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

По гореизложените съображения, обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, не противоречи на целта на закона, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. /А. Е./, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Л., срещу заповед № 5364з-2622 от 12.10.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок.

СЪДИЯ:

